

„Danfæren“

et halmuentsia Mhedes- na Dufns- ningakshad for det danfæ Koff i Amerika.

DANISH LUTHER PUBL. HOUSE. 110 N. 3rd St. St. Louis, Mo.

„Danfæren“ udsendes hver Fredag og Søndag. 110 N. 3rd St. St. Louis, Mo.

Redaktion, Redaktion, Adresser og alle andre oplysninger om det danske Sprog. DANISH LUTHER PUBL. HOUSE.

Redaktion: M. M. Andersen. 110 N. 3rd St. St. Louis, Mo.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter. Advertising Rates made known upon application.

Den danske og amerikanske Presse og alle andre oplysninger om det danske Sprog. DANISH LUTHER PUBL. HOUSE.

Mr. Carnegie gav det halve af sin „Steel Trust“ Indkomst og hele sin Steel Trust Hemmelighed bort sidste Aar.

Kongressen tror aabenbart, at det vil være lettere for den at bevare sin Værdighed og Selvtægtelse, naar den engang faar dem etableret, bemærker „D. B.“

Præsidenten kunde passende enden nærværende Strid i Kongressen ved at indrømme, at dens Medlemmer er overordentlig sølsomme og mærkværdigt højmødige.

En Aftenskole er bleven aabnet for Bangerne i New Jerseys Bødsfængsel. Det er rimeligt, at den vil faa fuld Søgning uden at amende Dvangsmidler, og at den vil blive til stor Nytte.

Georgia foreslaar en Lov, som fordrer, at enhver Person, der bærer skult Naaben, skal bære et „badge“. Hvorfor ikke fordrer, at de skal bære det skulte Naaben til Synne? Spørger en Kollega.

Vi har fra enkelte modtaget Klage over, at de ikke faar alle Nummer af Bladet. I den Anledning skal vi bemærke, at hvis andre, der faa Post fra samme Posthus, faar Bladet, saa er dette saa godt som afsluttet. Hvis der er nogen, som har et Blad, som ikke er kommet, saa vil vi gerne høre om det.

Den nye religiøse Bevægelse i Ohio synes at gribe om sig. Den ligner i det væsentlige den, der for faa Aar siden rejstes beredne i Kansas ved Rev. Sheldon. Man vil derfor minde Bogen: „In His Steps, or What would Jesus do?“ Rigtigst faar Præsidenten Forsøg paa at udgive et Dagblad, som Jesus vilde gøre det. Denne Bevægelse har forlangt lagt sig. — Det er godt nok med den Bestræbelse at ville have Jesus til Forbillede. Men det der er ikke til at begynde med. Han maa først modtages som Frelser. Ellers er Bestræbelsen udfat for at løse ud i Unitarisme eller ende i Vantro.

San Francisco burde ikke være den, der var mindst glad ved, at Adolofaten Heney slap fra det uhyggelige Nordfjærg. Da Heney i Tirsdags ankom til San Francisco steds flere Hundrede Mennesker foran og i selve Færgestationen for at hvide ham velkommen tilbage efter hans Fraværelse i Niten.

Heney maa være en brillant Mand, og i en lille Tale sagde han, at han var kommen for at fremstille den Proccesen imod Emmeren, og han vilde ikke holde op, førend disse Særer var anbragt, hvor de hørte hjemme.

Stampen i Washington.

Dagspressen har i den sidste Uges tid leveret længere Meddelelser fra Washington om en mærkelig og noget uhyggelig stamp mellem Præsidenten og Kongressen. Den direkte Anledning til denne Stamp er et lille Afnit i Præsidentens Marsbudskab af 8. December. Vi skal her meddele dette Afnit i tro Overfættelse.

Efter at Præsidenten har omtalt en Lov, som Kongressen, vedtog i Aar, og som forbyder Anvendelsen af hemmeligt Politit overfor Medlemmer af Kongressen, siger han: „Søvedargumentet til Gunst for Vedtægten var, at Kongresmedlemmene ikke selv ønskede at faa deres Forhold undersøgt af hemmeligt Politit. Meget lidt af saadan Underjøgelse har hidtil været foretaget. Men fandt er det, at det delvis skyldes den hemmelige Polititjenestens Agenters Arbejde, at en Senator og en Kongresmand blev tiltalt og fundet skyldige i Landsvindel i Oregon. Jeg mener ikke, at det er i Offentlighedens Interesse at besætte Forbrydere i nogen af den offentlige Tjenestens Brancher, og ligeom vi Gang paa Gang i de forvundne 7 Aar har forfulgt og overbevist lige Forbrydere i Regeringens udøvende Brancher, saa bør vi efter min Mening gives Midler i Hænde til at forfølge dem, hvis de findes i den lovgivende Brancher. Men om dette ikke anses for ønskeligt, saa kunde det ved en særlig Undtagelse i Loven forbydes at gøre Brug af hemmeligt Politit ved Underjøgelse af Kongresmedlemmers Forhold.“

Udenrigste Lanke.

Det nye Stormcenter. Da det gamle Aar raandt ud, var der ikke nogen paasaldende Uro over den udenrigst-politiske Himmel. Der laa de samme tunge Skyer ude i Horizonten — fra Balkan-Halvøen og Gæringen i Indien. Ellers var der roligt — paa Overfladen i hvert Fald. Hele Verdens Opmærksomhed var henledt paa det uheldige Syd-Italien. Den grufulde Jordstøvs-Katastrofe var jo i Sandhed ogsaa af Opmærksomheden værd.

Er det ikke Herren den almægtige, som derigennem vil tale et manende Ord til alle Folk og Tingemaal om denne Verdens Glendighed og Fortænelighed.

Der er vel sjældent oprundet et Aar under større Kammer. Trostløst maad det hele se ud for de stakleste Mennesker, som kun sætter sig til dette Liv og ikke ved Jesus Kristus har faaet indpodet Haabet om det tilkommende.

For hvad er vel denne Jord, som de tilbeder i deres blinde Sengivenhed for, hvad som Kødets er.

I Dag et Paradis for de føds-tregge Siæle — i Morgen en Muinhob, mod hvis Stendynger de forgæves slaar de fortvivlede Hjertes til Blods.

Det er Rama-Striget, der atter lyder disharmonisk mod Julefalmens fejlige Jubel. Vi maa høre vore Hoveder i Stillehed for den Almægtige, som har villet det. At vi dog kunde lære at leve vort Liv som i Udlandighed og løfte Njet mod ham, der kommer i sin egen Time.

Med en Væstighed som denne bliver man uvilkaarligt mindet om, at endog al udenrigst Politit, der dog ellers er den stærkeste Faktor i vor Klodes Trivsel eller Bantrivsel, er undergivet de menneskelige Stemninger.

For der er ikke Tvivl om, at selve Udenrigst-Politit virkeligt har hvilet — uden at dens Udøvere egentlig vilde det — i denne Sorgens Uge.

Der var Stof nok, hvis det var bleven benyttet. Men saaledes gif det da til, at Nytaarets gled ganske umærkeligt ind. Ingen tænkte paa Politit. Alle tænkte paa at faa bragt hurtigt muligt Hjælp til de ulfkelige i Italien.

Men næppe var det nye Aar inde, før der atter blev travlt i de udenrigste Kontorer. Som vi allerede har gjort opmærksom paa i en tidligere Artikel, maa man være beredt paa, at Kæjserstiftet i Kina, vil komme til at øve en meget foruroligende Indflydelse paa Verdenspolititiken.

Da det blev jo saa Kina, der gav Anledning til Nytaarets første Forvillinger. Den af alle Verdensmagterne saa ansete Overgeneral ober den Kinesiske Kær — Juan Shih Raj — blev affædiget i højt Unaade. Det kejserlige Edikt fratager ham først alle hans Embeder og slutter i den sidste Front faale-

des: „Paa denne Maade tilkendegiver vi vor Naade imod dig.“ Kinesere har altjaa en ganske jærlig ondtsabsfuld Maade at sige noget ubehageligt paa. En saadan Affædigelse paa graat Papir plejer nu ellers at være et indenrigst Anliggende, som ikke skulde have Plads i „udenrigste Lanke“.

Det er da ogsaa helt „indenrigste Grunde“, der anføres til Mandens Tjernelse fra en Post, hvor han har gjort udmærket Jydte. Juan Shih Raj har nemlig i Lovet af en forholdsvis kort Tid omfattet den kinesiske Hær til en virkelig moderne Styrke.

Naar han er bleven affædiget uden officielle Grunde, kan det komme af to Forhold: Han er bleven bestydt for at have forgivet den nye afdøde Kæjser og Enke-Kæjserinde.

I saa Fald kunde de andre Magter intet have at indvænde mod, at han lider Straf, hvor ugerne de end ellers ser, at han netop nu affædiges.

Men der er ogsaa dem, der mener, at han illet ikke er skyldig i den omtalte Forbrydelse, og at den virkelige Grund til hans Affæd maa søges i, at han er fremfædtsvenlig, — og da i jærlig Grad fremmedvenlig.

Alle Magter — med Undtagelse af maaste Rygland — er enige om at se Juans Affædigelse i et rent politisk Lys saa der nu atter kan ventes en stærk reaktionær og fremmed-fjendelig Strømning i Kina.

Det er dette, som er foruroligende. Ingenlunde dog fordi det skulde være Magterne særlig magtpaaliggende at faa en dygtig Organisation af de mandstærke kinesiske Hærstyrker. Men de ved, at under en kinesisk Reaktion vil der blive tusinde Væstigheder for de lystige til at indblænde sig i Kinas Fortæd.

Id, da der stadig vil se Trusler af Overlast over for de hvide, og Værigshandelen bliver hemmet paa et optæneligt Vis. Og da Kina er paa Grund af sin Størrelse og Fortædighed er det Land, som i Fremtiden vil blive det største Verdensmarked er alle Magters Øjne i Særdeleshed rettet paa det. Enhver vil have Plads for sine Produkter i Kina. Og Handels-Konkurrencen er det jo som bekendt, der nu til Dags affæder de fleste Magtsforvillinger.

Naar da Magternes Repræsentanter i Kina straks har taget Stormvarsel af den nye kinesiske Situation og holdt konferencer og søgt Oplysning hos den kinesiske Regering angaaende dennes Grund til Juans Tjernelse, maa Jelles-Optræden ifjæses i Lyset af broderlig og skøn Enighed. Det er tværtimod Frygt og indbyrdes Misundelse, der er Trivseljederen? Den ene Magt vil ikke taale at je den anden benitet ved det store kinesiske Fad, vil derfor heller ikke lade nogen handle paa egen Haand med at give den kinesiske Regering velmente Raad.

Enhver, der har fulgt lidt med den udenrigste Politit Udvikling i det sidste Ti-Aar, vil have lagt Mærke til, hvorledes Stuepladsen for Forvillinger af virkelig alvorlig Art er bleven forlagt fra det egentlige gamle Stormcenter: „Europa“ til Stormagternes Besiddelser i andre Verdensdele.

Derfor er Kina bleven et Land, hvorom Storpolititiken samler sig. Og en Situation som den nærværende kan da give Anledning til alvorlig Befymring.

Bel er der Traktater og Overenskomster, som kunde synes at fjerne umiddelbar Fare for internationale Strids-Spørgsmaal. Men Verdenshistorien viser til fulde, at naar det gælder, bryder ingen Magt sig om sine Traktater. Der bliver da altid hundrede og een Grunde til at gaa uden om Overenskomsterne.

Og saa har man Krigen med det samme. Lad os anføre et Eksempel. Man ved, at alligevel har De Forenede Stater netop i den sidste Tid overført en meget betydelig Del af sin Guldbeholdning fra San Francisco til Denver.

Hvorfor? Fordi Guldet i Tilfælde af Krig ved Stillehavet kunde blive beslaglagt af en fjendelig Magt.

Skulde det være tilfældet, at Magternes konferencer i den nye kinesiske Situation er dufferet mere af indbyrdes Mistillid end af højmødige Interesse for det store kinesiske Riges Vælfærd.

Og Mistilliden har alle Dage været en af de vigtigste Marsjager til Voldsomheder baade i Fjæls og i Fjællenes Historie.

Det Aar, der nu har naaet sin sidste Dag, vil aldrig blive glemt i vort Folks Historie. Skæbningspangere Begivenheder har kastet sine Skygger over det, lige fra Aarets første Maaned, Skygger, der vil falde langt ind over de kommende Aar.

I Anledning af Guld-Tyveriet i Moskilde Domkirke skrev et københavnsk Blad: „Denne Skandale er da endelig saa stor, saa uhyrlig, at man skulde tro, det danske Folk nu vilde rejse sig som en Mand og slaar i Vordet og sige, at den ogsaa skal være den sidste.“

Stor Ord —! Nej, det er ikke gjort med at slaar i Vordet. Det forvundne Aar maa have givet Beviser nok for, at der er Kræftstader i vort Folkeliv, der ej kan lægges ved store Ord og Slag i Vordet.

Det er ikke blot noget Guld, der er stjaalet bort. Det er Guld, der er stjaalet bort fra store Masser af det danske Folk, høje og lave.

Det er ikke blot det ydre Værn, der er forsvundet. Det er det indre Værn, der er funket i Ruiner. For mange, mange er Værdierne saadan bleven omvurderede, at ondt er bleven godt, Ugs bleven Mærke.

Det er Kræftstaden i vort Folk. Ser der der kun en Dæge, der kan hjælpe: Guld — kun eet lægende Midde! Kristi Evangelium.

Men denne Gud har før vist, at han kunde rejse et Folk, som han kan rejse det enkelte Menneske, naar han faar Lov til at gribe ind.

Dette Evangelium har endnu sin gamle Evne til at lyse op og rense ud i Folkeliv som i Menneskeliv.

Med manende Nøst glider Aarets sidste Dage bort, en Nøst, der høres vido ud over den hele Jord, et Skrig af Tusinder i Dødens Smerte.

Med bange Anelser og dybt Mismod drager mange over i det nye Aar.

Men Gud kan hjælpe. Og med den gamle Trossang vilde, der har fundet Kristus som deres Klippe, gaa ud af det gamle ind i det nye:

„Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp, i Anger, prøvet til fulde!“

Maatte mange blandt det danske Folk i det kommende Aar komme til at drøbe Gud og erfare hans Magt til at rejse det, der faldd.

Redaktørerne af „New York American“ dømt. New York den 13. Jan. — S. E. Carvalho, Bradford Merrill og Edward S. Clark, der erklærede sig ansvarlige Udgivere af William R. Hearst Blad „New York American“ blev i Gaar fundet skyldige i at have publiceret arerøstige Væstlydninger mod John D. Rockefeller, Jr., og sendt til Lomb.

De blev senere løsladt paa „Gabeas Corpus Writ“, og deres Forsvar vil blive hørt Torsdag Morgen.

Den Forseelse, hvorfor de blev fundet skyldige, var Offentliggørelse af en Artikel, hvori Rockefeller beskyldtes for at have oprettet et Slaveri System ved et Fabrikantlag nær Chicago. Den anden Forseelse vilde ikke lade Sagen mod dem falde trods det, at de i Bladet har tilfæget Væstlydningerne.

„Fra Nu kammeret.“ Njorer eder Guds fulde Njuring.“ (Ej. 6, 11).

II. Noa. Af Jvar Marius Ganjen. „Noa blev funden fuldkommen retfærdig.“ Jesu Straks Bisd. 44, 19.

Noa levede paa en ond Tid. Der var Kamper paa Jorden i de Dage; men de var ogsaa Kamper i Ondskab, saa det hedder om denne Jættelagt, at dens Ondskab var stor, og al dens Hjertes Digen og Tragten var ond hver Dag. Man aad, drak, tog til Vægte og borigstede sig; men under det altfammen glemte man Gud, modstod hans Land og gif frem fra ondt til værre til Syndflodens Bænde stykkede de ugudelige bort.

Men i en saadan Tid, blandt en saadan Slægt, blev Noa funden fuldkommen retfærdig for Gud“, et Udtryk, der har sin tilsvarende Forklaring i de bekendte Ord: „Noa fandt Naade for Herrens Øjne“. Ved Troen paa Guds Naade var Noa et retfærdigt Menneske, og ved Naadens Kraft vandrede han et rent og helligt Liv isfandt den forderede Slægt, og ved Tro beredte han Arken til sit Kufes Frelse og blev Arving til Forættelsen.

Men vor Slægt staar under Slægtens i Noas Dage i Synd, Stam og Skændsel? Kæmp! Vi nærmer os med raffe Skridt Enden paa denne Tidsold. Og „Menneskens Søns Dage“ skal ved hans Tilkommelse ligne Noas Dage. Men hvad det gælder om i vor forderede, blodagtige, verdslige og ugudelige Slægt er, at Herrens Folk ligner Noa, saa det vandrer helligt og retfærdigt for ham, forsagende Ugudelighed og de verdslige Begæringer. Men vi gør det, kære Guds Børn! Der staar om de gamle Præstefolk, Sakarier og Kshabet, at de var hege retfærdige for Gud og vandrede utrafærdigt for Gud i alle Herrens Bud og Anordninger. Saadanne Kristne behøver vor Tid, hvis Liv er et Kristi Brev, vendeligt og læseligt for alle Mennesker. Et helligt, uangribeligt Liv i Kristi Efterfølgelse er en mægtig Prædiken for Verden.

Et Guds Barn ejer Retfærdighed i Troen paa sin Frelser. Men hvor denne Tro er, der kommer Gerningerne, det hellige Liv, som Lutter siger: „Troen spjæger ikke, om gode Gerninger skal gøres; men før end man spørger, har den gjort dem og er altid i Færd dermed.“

Hvor dejligt at ligne Noa. Det hedder videre om ham: „Han blev en Forjoning i Vredens Tid“. Jesus er den eneste Forjoner; men i Troen paa ham kan et Guds Barn ved sit fromme Liv, ved sit Videnbyrd og Bøn have en forjønende Indflydelse, staa som Aron med Høggelsskarret mellem de Levende og de Døde og demme op for Vredens Vølger.

O, hvor rigtig, O, hvor rigtig, O, hvor rigtig, Naar os Brand og Vølger true, Na, al Verden staar i Que, Da skal man vor Rigdom sive.

Kritikkens Baagen er et Led i Barnets Udvikling fra Barn til voksen. Det er ikke en Jæt Vane, som vaagner med Lømmelalderen, men en Begyndelse til at underfatte Ting, Personer og Tilstande en Prøvelse. Barnet har hidtil ladet sig made; nu vil det selv begynde at spise, eller med andre Ord: Personligheden er ved at udvikle sig. — Derfor dette skal Lærere og Forældre være varjomme og nœnsomme og søge at gøre sig klart, hvad der stammer fra Lømmelagtig Lyst til at opponere, og hvad der er Trang til dybere Erkendelse og formuflig Prægen mellem det, der bydes det. Læreren og Hjemmet selv har godt af denne vaaguende Kritik. De bliver derved mere kritiske overfor sig selv. Hos Læreren vil det være en gavnlig Brevse paa mange af hans flette Væner og en udmærket Kur mod al Selvsbehagelighed. Den vundne Tid — den saakaldte Lømmelalder — er ofte en ret lærerig Tid for Læreren. E. d. v. G. e. b. e. r. g.

„Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp, i Anger, prøvet til fulde!“

Maatte mange blandt det danske Folk i det kommende Aar komme til at drøbe Gud og erfare hans Magt til at rejse det, der faldd.

Redaktørerne af „New York American“ dømt. New York den 13. Jan. — S. E. Carvalho, Bradford Merrill og Edward S. Clark, der erklærede sig ansvarlige Udgivere af William R. Hearst Blad „New York American“ blev i Gaar fundet skyldige i at have publiceret arerøstige Væstlydninger mod John D. Rockefeller, Jr., og sendt til Lomb.

De blev senere løsladt paa „Gabeas Corpus Writ“, og deres Forsvar vil blive hørt Torsdag Morgen.

Den Forseelse, hvorfor de blev fundet skyldige, var Offentliggørelse af en Artikel, hvori Rockefeller beskyldtes for at have oprettet et Slaveri System ved et Fabrikantlag nær Chicago. Den anden Forseelse vilde ikke lade Sagen mod dem falde trods det, at de i Bladet har tilfæget Væstlydningerne.

„Fra Nu kammeret.“ Njorer eder Guds fulde Njuring.“ (Ej. 6, 11).

II. Noa. Af Jvar Marius Ganjen. „Noa blev funden fuldkommen retfærdig.“ Jesu Straks Bisd. 44, 19.

Noa levede paa en ond Tid. Der var Kamper paa Jorden i de Dage; men de var ogsaa Kamper i Ondskab, saa det hedder om denne Jættelagt, at dens Ondskab var stor, og al dens Hjertes Digen og Tragten var ond hver Dag. Man aad, drak, tog til Vægte og borigstede sig; men under det altfammen glemte man Gud, modstod hans Land og gif frem fra ondt til værre til Syndflodens Bænde stykkede de ugudelige bort.

Men i en saadan Tid, blandt en saadan Slægt, blev Noa funden fuldkommen retfærdig for Gud“, et Udtryk, der har sin tilsvarende Forklaring i de bekendte Ord: „Noa fandt Naade for Herrens Øjne“. Ved Troen paa Guds Naade var Noa et retfærdigt Menneske, og ved Naadens Kraft vandrede han et rent og helligt Liv isfandt den forderede Slægt, og ved Tro beredte han Arken til sit Kufes Frelse og blev Arving til Forættelsen.

Men vor Slægt staar under Slægtens i Noas Dage i Synd, Stam og Skændsel? Kæmp! Vi nærmer os med raffe Skridt Enden paa denne Tidsold. Og „Menneskens Søns Dage“ skal ved hans Tilkommelse ligne Noas Dage. Men hvad det gælder om i vor forderede, blodagtige, verdslige og ugudelige Slægt er, at Herrens Folk ligner Noa, saa det vandrer helligt og retfærdigt for ham, forsagende Ugudelighed og de verdslige Begæringer. Men vi gør det, kære Guds Børn! Der staar om de gamle Præstefolk, Sakarier og Kshabet, at de var hege retfærdige for Gud og vandrede utrafærdigt for Gud i alle Herrens Bud og Anordninger. Saadanne Kristne behøver vor Tid, hvis Liv er et Kristi Brev, vendeligt og læseligt for alle Mennesker. Et helligt, uangribeligt Liv i Kristi Efterfølgelse er en mægtig Prædiken for Verden.

Et Guds Barn ejer Retfærdighed i Troen paa sin Frelser. Men hvor denne Tro er, der kommer Gerningerne, det hellige Liv, som Lutter siger: „Troen spjæger ikke, om gode Gerninger skal gøres; men før end man spørger, har den gjort dem og er altid i Færd dermed.“

Hvor dejligt at ligne Noa. Det hedder videre om ham: „Han blev en Forjoning i Vredens Tid“. Jesus er den eneste Forjoner; men i Troen paa ham kan et Guds Barn ved sit fromme Liv, ved sit Videnbyrd og Bøn have en forjønende Indflydelse, staa som Aron med Høggelsskarret mellem de Levende og de Døde og demme op for Vredens Vølger.

O, hvor rigtig, O, hvor rigtig, O, hvor rigtig, Naar os Brand og Vølger true, Na, al Verden staar i Que, Da skal man vor Rigdom sive.